

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, director general
BERTA CASTELLET, directora de màrqueting i subscripcions
IVAN GRAU, director financer
ORIOI GALLISSÀ, director comercial
JOAN SERRA, director de producció
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

UNA ÍNTIMA I PROFUNDA
INQUIETUD HUMANA

Ramon Tremosa
i Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
ramontremosa.com

EN SÍNTESI

Euskadi,
ZP
i el rei

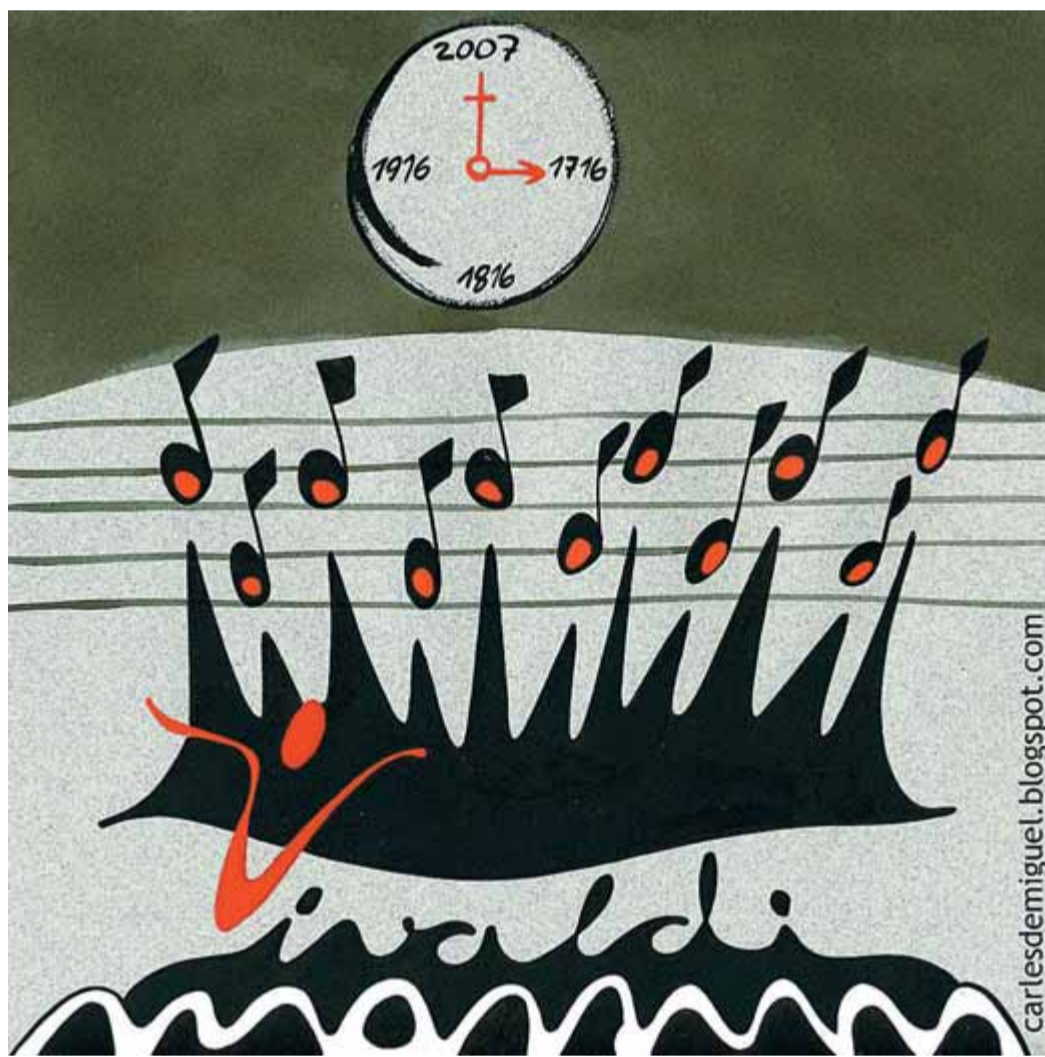
Vivaldi als Josepets

Per atzar, tot just el dia abans, a la perruqueria del barri vaig trobar publicitat d'un concert de música clàssica als Josepets de Gràcia, la parròquia a tocar de casa. El Cor Diaula de Sant Quirze del Vallès hi va oferir aquest dissabte passat una vibrant versió del *Glòria* de Vivaldi. Prèviament, el Cor de Cambra Diaula va oferir un repertori variat: tot i la joventut dels seus membres, el resultat va ser excel·lent, amb una qualitat d'execució que palesava un molt bon nivell d'estudis musicals. Cançons tradicionals catalanes i mallorquines es van combinar amb algunes nades i motets del Renaixement castellà, Juan de la Encina i Francisco Guerrero, en què destaca especialment el seu meravellós *Niño Dios d'amor herido*. És curiós: cada dia em sento més lluny i separat de l'esperit dominant i excloent madrileny, superb i arrogant, però la bellesa d'aquesta música polifònica m'acosta a la grandesa de Castella.

EL 'GLÒRIA' DE VIVALDI VA SER ATACAT AMB DECISIÓ pel frondós Cor Diaula. Aquest *Glòria* és una de les obres més conegudes i interpretades de la música sacra del Barroc i, segons els últims estudis biogràfics, va ser compost per Vivaldi l'any 1716, quan el compositor italià feia de mestre musical a Venècia. Les dimensions del *Glòria* de Vivaldi són importants: està pensat i articulat com una cantata, amb moviments clarament diferenciats per a orquestra i solistes. Aquesta obra brilla especialment pel seu càlid contingut afectiu: Vivaldi aconsegueix seduir-nos i emocionar-nos amb els seus diferents motius, eficaçment diferenciats i molt ben elaborats.

TOT I QUE LA DIRECCIÓ DEL COR DIAULA és exercida pel jove director Pablo Larraz, nascut a Jaca però ja amb una llarga experiència musical a Catalunya, ens va sorprendre gratament que la direcció del *Glòria* de Vivaldi anés a càrrec del director del Cor Juvenil, un encara més jove Pau Jorquera. Va dirigir amb decisió i energia, marcant amb precisió les entrades i emfasitzant amb personalitat forts i pianos. Jorquera va fer tota una exhibició d'expressivitat corporal i facial en una obra molt tècnica. Musicalment parlant, Catalunya era dissabte al vespre un país plenament centreeuropeu.

TOT I QUE L'ESGLÉSIA DELS JOSEPETS ES VA OMLIR de gom a gom, vàrem poder seure a primera fila i estàvem a tocar del director, dels músics i dels solistes. El fet que el concert se celebrés en un temple, i no en un auditori, ens va proporcionar una proximitat inèdita i molt poc usual als intèrprets. Estem tan acostumats a la música clàssica gravada i enllanada, escoltada rutinàriament en la solitud del cotxe o en la intimitat de la llar, que ens va sorprendre gratament el caliu que pot arribar a assolir el barroc *Glòria* de Vivaldi a l'església barroca dels Josepets: era fàcil de transportar-se en el temps, tot imaginant en segles passats el mateix concert al mateix lloc. I tot que dissabte havíem anat d'excursió al Montseny amb alguns amics de l'escola i havíem arribat fins a dalt del Turó de l'Home, la nena gran comentava amb entusiasme, ben entrada la nit, diferents detalls del concert: plenament enganxada a les fàcils cançons del *High School Musical*, estava astorada que avui es cantés una obra composta fa tres-cents anys. Ens han

“Per bé que tota vida humana té un final cert i ineludible, la mort natural del cos, les seculares manifestacions de la bellesa de l'art sovint conviden i menen, paradoxalment, a intuir una possible continuïtat”

entrat ganes d'assistir a més concerts en esglésies, tot desitjant que mai la jerarquia catòlica prohibeixi d'acollir als seus temples aquestes meravelloses manifestacions artístiques: ¿hi ha un lloc millor i una manera millor que aquesta per descobrir la dimensió espiritual de les persones?

L'ART, EN LES SEVES DIFERENTS MANIFESTACIONS, permet expressar sensacions i sentiments i ens fa aprofundir en aquesta dimensió espiritual. L'art està relacionat amb la bellesa en tant que, juntament amb la naturalesa, n'és un dels creadors. L'art satisfà una íntima i profunda inquietud humana, alhora que evadeix, purifica i humanitza. I per bé que tota vida humana té un final cert i ineludible,

la mort natural del cos, les seculares manifestacions de la bellesa de l'art sovint conviden i menen, paradoxalment, a intuir una possible continuïtat sobrenatural. La catedral de Chartres i el monestir de Sant Benet del Bages; el Pantocràtor de Taüll i el *Sant Benet*, de Montserrat Gudiol; les *Cartes a Màrius Torres*, de Joan Sales, just ara feliçment reeditades pel Club Editor; i *Els Germans Karamàzov*, de Dostoievski, traduït al català també per Joan Sales; el *Requiem für Mignon*, de Schumann, i el *Comiat de l'Ànima*, de Cristòfor Taltavull; la façana de la Passió de la Sagrada Família de Subirachs... En funció de l'especial sensibilitat de cadascú, l'arquitectura, la pintura, l'escriptura, la música i l'escultura, entre d'altres, ens presenten tanta bellesa que no deixen d'insinuar una possible transcendència. “Jo no m'he fet. Algú m'ha fet. I aquest algú, ¿m'ha fet per a després, simplement, desfer-me?”, es pregunta Joan Sales a *Viatge d'un moribund*, la seva punyent obra poètica, també disponible en la recent edició de les seves cartes abans esmentada.

JA EM PERDONARÀ EL LECTOR AQUESTES REFLEXIONS personals. Venen al cas perquè, mentre encara em ressona per dins el vibrant *Glòria* de Vivaldi als Josepets, em retorna aquell vers de Màrius Torres, el metge malalt que va viure sis anys tuberculós a les portes de la mort, lúcidament conscient. “Això és la mort: tancar els ulls, escoltar el silenci de quan la música comença”.

Marçal
Sintes

Aprofitant la visita dimarts a Àlaba –l'única que farà en aquesta campanya al País Basc– Zapatero va tornar a parlar de l'anomenat *procés de pau*. El president espanyol està demostrant una gran voluntat, fins obstinació, a l'hora de recuperar l'esperança d'un final negociat de la violència a Euskadi, a pesar de la intensa pressió que sobre ell exerceixen el PP i el seu entorn. Una voluntat infinitament més intensa, per cert, de la que va invertir en l'Estatut català i en allò que ell en deia “la España plural”. El gran embolic polític i jurídic que Zapatero ha muntat entorn de qui es pot presentar i qui no a les eleccions del dia 27 és una mostra concreta de la situació ambigua i compromesa en què es troba l'inquilí de la Moncloa, que sap que, si ETA comet una barbaritat, les seves possibilitats de reelecció minvaran dràsticament. En les declaracions realitzades dimarts –el mateix dia que Rajoy l'acusava d'estar parlant secretament amb ETA i de cedir en tot–, Zapatero va desitjar un futur com el d'Irlanda del Nord, on els antics enemics ara comparteixen govern. Aquestes paraules no es poden deixar d'interpretar com una picada d'ullet, com un senyal codificat de sintonia amb el rei, el qual va fer uns dies enreunes curioses manifestacions sobre la situació a l'Ulster; tot clavant per passiva una coça al PP i a la seva croada. Ja se sap que Joan Carles mantenia pèsimes relacions amb Aznar –i Aznar amb ell– i molt bones amb Felipe González. Sembla que el repartiment de filies i fòbies del cap d'Estat espanyol l'han heretat, si més no parcialment, Rajoy i Zapatero.
m.sintes@hotmail.com